

V naši ulici je živel gospod Žal. Bil je svetla luč kraja, steber kreposti in zanesljivosti. Že sama postava, njegova urejenost in nasmeh, so ga razlikovali od nas čemernežev. Oh, kakšen nasmeh je nosil tega človeka! Sama usta so ga bila in oči ogledalo duše z gubicami v kotičkih z iskricami v zrklu, so kar klicale bližnje, da so se zatekali v njihove brazdice. Se premetavali po njihovih brzicah, se prevračali po tolmunih iskrenosti in prebiral kamenčke njihovega dna, pod njimi ni bilo najti nič slabega, prav nič, niti crknjene ribice ne.

Od nekdaj je bil v naši ulici, izgledalo je, kot da je zrasel skupaj s številnimi hišami v njej, ena po eno so se pripenjale v vrsto. V ulico so ljudje prihajali in odhajali iz nje, se množili in umirali, prepirali in ljubili, dan za dnem, noč za temo. Ugašali svetlobo dneva in življenj, kot svetilka na vogalu ulice. On pa je bil tam, vsako jutro zbran, urejen, poskočen, na trati pred svojo hišo pozdravljal sonce ali dež, zimo, veter, vseeno kaj je bilo, kateri letni čas, on je bil tam, mahal sosedom, ki so odhajali in jih z istim nasmehom pozdravljal, ko so se vračali. Steber večnosti. Kako je preživel dopoldan, kako je preživel življenje, nihče ni spraševal kam letijo ptice, ko se dvignejo z njegovega vrta. Ja tudi ptice so ga imele rade, spogledovale so se z metulji kadar je deževalo.

Poleti je zalagal sosede z zelenjavo. Iz svojega vrta, nam razlagal, kako raste, kako zori, kako jo okopava, kako škropi, kako se veseli zgodnjih plodov in kako v jeseni, tik pred zimo, skoraj po snegu pobira sočne ostanke svojega dela. Resnici na ljubo ni vrta videl nihče. Zadaj za hišo je bila visoka ograja, pa tudi nikogar ni zanimalo, koliko plevela je na gredicah. Zelenjava je bila lično naložena v gajbice, čakala gospodinje, za vsako je našel pravi okus, pravi koren, zeleno, bučko, jajčevac. Nič ni hotel v zameno. Da naj nam tekne, ker je vzgojeno in podarjeno z ljubeznijo in ni ga bilo, da bi ne vzel ponujenega, čisti izvir vitaminov in zdravja. In je posebej teknilo, ker je bilo s sosedovega vrta. Od gospoda Žala.

Sosedje smo se kljub temu čutili dolžne, vračali kište s kakšno malenkostjo v njej, kavica in bomboni, sama sosedska prijaznost in sožitje sta nas bila. Jemal je s primerno hvaležnostjo, da res ni treba, da ne daje zato da dobi, ker kdor deli, dobi in podobne stvari. Seveda, bil je zelo poduhovljen, zato so ga moški v resnici malo zaničevali, gledali kot »nemoškega«, nekaj vmes, no. Hkrati so mu odpuščali kakšne (p)osebne prijazne geste, ki so jih bile deležne njihove žene, saj kaj pa bodo s takim, na pol dedcem, jogo vadile? No, kar naj jo, samo da ne kaj drugega in jih tistega drugega niti ni bilo strah.

Naša ulica je bila nekaj posebnega, vsaj tako se je nam prebivalcem zdelo. Sami *elektrarniški* smo bili v njej, to je pomenilo, da smo bili v njej naseljeni tisti, ki smo delali v velikem dimniku na začetku mesta. To je bila samo prisposodba in zares nismo bili vsi prebivalci te ulice zaposleni v elektrarni, a je veljalo, da je ulica zrasla skupaj z dimnikom in da je bila zaradi dimnika naša ulica boljša od drugih. Hiše so bile postavljene med ogromna drevesa, ki so dajala streho velikim, parkovno urejenim zelenicam. Drevesa so zrasla kasneje kot hiše, a so bila posebna, prenesena iz tujine, menda celo same Canade. Za tiste čase, ko je bil edini okras povprečnega vrta (in pokopališča) cipresa in so divji kostanji krasili mestno jedro, nekaj zares prestižnega. Kakor je bila prestižna ulica in kakor smo bili prestižni njeni prebivalci. Tudi med hišami je bilo prostora, tudi kakšen zelenjavni vrtiček se je sramoval sredi grmičkov češmina in domačega »flidra«, a to je bila bolj izjema. Ulica pač ni bila narejena zato, da bi sredi lično postavljenih dvojčkov rasel fižol. Ob robu naselja je bilo otroško igrišče, *za mesto narejeno*, a samo posvečeni so se obešali na drogove guncali na ličnih gugalnicah in trgali hlače na toboganu. V naši ulici ni bilo psov in mačk. To je bilo po svoje čudno po drugi strani pa razumljivo. Veliko smo bili zdoma, a tudi če je kdo prinesel mačko ali psa k hiši, je žival izginila, preden bi ji izbrali ime. Tu pa tam, je kakšen otrok jokal za izginulo živaljo, a so ga potolažili z igračo. *Saj kaj pa bi s psi in mačkami, samo ponečedile bi živali popolno podobo naše ulice.* Ja, naša ulica je

Žal samski, zato je povedal nekemu, ki je povedal drugemu in ta tretjemu. Čisto slučajno je bil ta iz naše ulice.

No, kaj pa je to, ena kava, zakaj je ne bi smel spiti z žensko nekoga drugega? Lahko da jo je poznal od nekoč, lahko sta sorodnika, lahko sošolca, kaj pa je ena kava v lokalu. Vsem na očeh.

Potem pa je nekdo rekel, da je od nekoga slišal, da ga je nekdo videl v avtu, vozila ga je neka ženska, a je imela sončna očala, mrak je že skoraj bil in čudno se je stiskal k njej.

No, kaj pa je to, če se vozi z žensko v avtu? Pa kaj, če je imela očala in je bil že mrak. Cesta je javna površina, čeprav ja, no ja, mogoče je res malo nenavadno, še nikoli ga nismo videli z žensko, zdaj pa v kratkem kar z dvema. Kljub vsemu, saj lahko počne kar hoče, kajne?

Potem je nekdo rekel, da je od nekoga slišal, da ga je nekdo videl priti iz hotela, kmalu za njim pa je prišla neka ženska, odšla sta vsak proti svojemu avtu, a sta se še spogledala, dotaknila, preden sta se odpeljala. Nekako mu je bila znana tista ženska, kot da je malo podobna tisti, ki je izginila, tisti iz sosednje ulice. Skoraj nemogoče, da bi se zmotil.

No, kaj pa je to, če je bil v hotelu, lahko, da je bil v savni. Ali je šel obiskal kakšnega prijatelja iz tujine, ki je tam gost. A vendar je to kar precej sumljivo, v končni fazi imamo tudi v našem mestu savne in hotele, doma ima veliko hišo, kljub vsemu se vede dokaj sumljivo.

In je bila pika na i, ko je nekdo rekel, da je od nekoga slišal, da ga je nekdo videl tudi s sosedovo ženo, moralo je biti samo malo prej, preden je odšla.

In pravzaprav, kaj ni to sumljivo, kar dve ženski iz soseske sta izginili?

In pravzaprav so obe videli z njim!

In pravzaprav še vedno ne vemo kje sta!

In pravzaprav lahko denar dvigne tudi nekdo drug. Plastika ne prepozna ljudi, samo številke.

In pravzaprav!

Naenkrat gospod Žal ni bil več steber zaupanja, dobri sosed. Naenkrat nam je začel iti na živce s svojim večnim nasmehom, s svojo prijaznostjo, pripravljenostjo, urejenostjo. Ja, začel nam je iti na živce, ker smo se naenkrat vsi čudili kako je lahko vedno vesel, zadovoljen, zdrav in brez dela, ja, kaj ni kar nemogoče, da je nekdo vedno zadovoljen? Gotovo nekaj prikriva! Kako to, da se že prej nismo spomnili, kako nenavadno je, da je vsako jutro na trati pred hišo, dopoldne v sencí, popoldne malo pobrklja in mu mine dan, mi se pa pehamo, za golo preživetje se pehamo od jutra do večera!

In zakaj se potika po kavarnah, avtomobilih, hotelih?

In zakaj še ni bil nihče pri njemu doma? Nima nobenih sorodnikov, da bi jih gnjavil, kar nas si je vzel za svoje, da mu namenjamo svoj čas in pozornost? Kaj potem, če ga nismo vabili na piknike in rojstne dneve, saj včasih smo ga, res bolj iz vljudnosti, a saj je tako ali tako zavračal vabila. Zakaj jih je zavračal? In zakaj ni nikoli povabil nikogar k sebi, na dvorišču nas je odpravil, vedno je bil zunaj, vedno zunaj, vedno vsem na očeh. Hm! In zakaj še ni bil nihče na njegovem vrtu, ja, pa ja, da bi toliko zelenjave zraslo tam, to je nemogoče. In smo merili, koliko imamo zemlje mi in kako malo, kako nič ne zraste, on pa je prinašal cele gajbice sveže zelenjave. In zakaj je zadaj ograja, betonska ograja, nihče ne more niti pokukati čez njo.

Le kaj bi našli pri njem v hiši? Le kaj bi našli pri njem na vrtu? Ja, le kaj?

bila res nekaj posebnega, vsi smo se poznali med seboj in vsi smo vedeli kam kdo sodi. In Tudi gospod Žal je sodil v našo ulico, čeprav je bil malo drugačen od nas. Mogoče smo ga potrebovali ravno zato.

Ni bil lepoteč, to je bil pri njem manko in po mnenju vseh v ulici tudi razlog, da je bil samski, da ob tako krasnemu človeku ni bilo primerne družice, stebra, na katerega bi se oprl, ker tako ta svet deluje. Da smo drug drugemu steber. On ga ni imel ob sebi, sam je bil steber za dva, nihče ni dvomil, da je tako, saj je bilo okoli njega vedno vse urejeno in tudi on sam, ja, res mu ni bilo kaj očitati.

Fantički, ki so se podili po ulici sem in tja, gor in dol in počez, so se ustavljali ob vhodu na njegovo dvorišče in samo reči je bilo treba, pa so bili kolo, skiro, deska ali karkoli na kolesih popravljeni in vrnjeni v nadaljnjo preganjanje sem in tja, gor in dol in počez. Ni je bilo stvari, ki je ne bi znal spraviti v red, nasmeh je bil vedno dodatek k umazanim, spretnim rokam. Tudi ko je kakšna stvar, polomljena ali razbita šla že skoraj v smeti, jo je vzel v roke, obračal in opazoval, tuhtal in tehtal, našel rešitev. Če iz polomljene stvari ni izvabil njenega prvotnega agregatnega stanja, ji je vdihnil novo dušo, preoblekel v druga oblačila.

Najlepše od vsega pa je bilo, da smo se ljudje iz ulice lahko na koga zanesli. Da je bil vedno tam, od nekdanj, kot Šmarna gora, kot Peca, kot Mesečev zaliv. Resnično zanesli. Čim je šlo narobe smo rekli:

Bomo vprašali gospoda Žala, on bo vedel. Ali pa

Bomo nesli gospodu Žalu, on bo popravil. Ali pa

Bomo prosili gospoda Žala, on bo pomagal.

Tudi če ni vedel, tudi če ni znal odgovoriti, je znal poslušati. In kaj je danes, ko vsak posluša samo sebe, več vredno, kot dobra doza poslušanja, začinjena s pritrjevanjem mislim in dejanjem? Ja, gospod Žal je bil resnično mož na mestu, nepogrešljiv prebivalec naše ulice, razlog več, da je kraj živel in preživel vse mrzle zime in topla poletja.

Nekoč je izginila sosedka, kar izginila je, niti najnujnejšega ni vzela, samo denar in kartice. Na koga drugega naj bi se žalujoči mož obrnil, kot na gospoda Žala? Dneve in dneve ga je ta tolažil hodil z njim na pivo, na več piv, na ogromne količine piv, mu nudil primerno pomoč. Ga miril ker je dvignila denar iz skupnega računa in rekel besedo ali dve zanj, ko so privoščljivi sosede ugotavljali, da je bilo samo vprašanje časa, kdaj bo šla. Z njegovo pomočjo jo je preboleval hitreje, no, nekaj tudi zato, ker je bil tudi v sosednji ulici podoben primer, žena je sicer vzela še avto. Menda je tudi ona čez čas ali pa takoj dvignila ves denar in je bilo nesrečniku v naši ulici manj hudo. Da se tudi drugim dogaja slabo. Kako smešna je človeška narava, svojo bolečino tolažimo z bolečino drugega.

In je gospod Žal našemu sosedu skušal to tudi reči. Da naj izživi svojo bolečino, jezo, ali karkoli že in potem stopi korak naprej, naredi nekaj iz svojega življenja, sprememba ni vedno lepa, je pa po navadi razlog, da kaj naredimo na sebi. In da ne bo več popival z njim po gostilnah, ker je to proti njegovi naravi in ne reši nobenega problema. In on tudi ne more živeti namesto njega.

Same resnice, same čiste in lepe resnice, tudi povedane tako, da bi preživele, a sosed ni bil pripravljen nanje, lažje je bilo preklinjati pobeglo ženo, kot pa razmisliti, da je pa mogoče šla, ker ni bil dober mož. In lažje je bilo zameriti gospodu Žalu, kot pa se dejansko spraviti k sebi, prav grdo je odslej govoril o njem, *preklet bahač*, je bilo še najmanj.

Potem je nekdo rekel, da je od nekoga slišal, da ga je nekdo videl, z neko žensko. Na kavi, saj zakaj pa ne, čudno je bilo samo to, da je bila to žena od nekoga drugega, slučajno jo je poznal, vedel je, da je

En za drugim smo se začeli izmikati, prej tako željni njegove besede, nasmeha, pozdrava, smo pazili, da ga ne srečamo, ne opazimo, mu ne vrnemo pozornosti. Prikrito ali odkrito smo se mu začeli izogniti po nekem tihem dogovoru, vsi hkrati. Še najbolj očitno je bilo to ob kištah z zelenjavo, nihče ni več rabil korenčka in zelja, ni nas doma, ne kuhamo, nekaj smo spremenili prehrano in tako.

Otroci se niso več ustavljali pri njem, da bi jim pomagal pri kolesu, skiroju, ptičjih hišicah in računalniških tablicah, ja včasih so bili dnevno pri njem tudi s takimi težavami, tudi računalnik je obvladal, bolj kot kdorkoli, kaj ni to čudno? Saj pa je bil gospod Žal v takih letih, da mu Windows in Apple nista bila položena v plenice, od kod mu vse to znanje?

Tu pa ta je kdo vrgel kamen, slučajno je zadel sosedov stebriček, okno, okras na trati. Otrok ni vedel zakaj je vrgel kamen, zdelo se mu je, da ga lahko in ga je.

Gospod Žal pa nič. Ni spraševal zakaj takšen odmik, zakaj zavračanje, zakaj nič več ne potrebujemo njegovih uslug. Sprva se je trudil, nasmeh, pozdrav, pomoč, kakšna gesta, s katero je prej naletel na prisrčen odziv, zdaj pa na mlačno zahvalo, ali celo nič. Sprva je še postopal pred hišo, čistil pločnik, pazil na grmičevje, da mu ni preraslo prekrasnih cvetov, pa kako da je imel ravno on najlepši hibiskus, vrtnice? Sprva je še čakal zjutraj pred ograjo, če mu bo kdo odzdravil nazaj, še vedno se je nasmehnil otrokom, ki so vozili mimo njega, sprva še. Potem pa je z dnevi počasi izginjalo najprej to, potem ono. Ni več posedal pred hišo, ni lepšal okolice, ko smo bili doma, ni nosil zelenjave. Saj ne, da ni imel urejene hiše, urejenega vrta, dreves, grmičkov, saj ne, da on sam ne bi bil urejen. Vse je bilo kot prej, vse je bilo tako, kot je treba, a vendar nič ni bilo več tako. Nekakšna senca, nevidna senca, velik oblak je zlezal preko njegove trate, hiše, dreves, preko njega, objel ga v lepljivo pajčevino, samo pajka ni bilo zraven, pajek je bil drugje. Pajek je bil vse naokoli, po naših hišah, pajki smo bili mi, vsake toliko smo prišli preverit, kako je z njim, če se ga kaj dotakne naša ignoranca, naš odpor, naše, nezaupanje.

Pajki smo bili mi vsi, grdi, veliki, črni pajki, s kosmatimi nogami, smo ob večerih kukali na njegovo posest in ugibali, kaj vendar je zadaj za hišo. Kaj je v tistem vrtu zadaj za hišo, zelenjava, gotovo ne!

Potem je prišla misel, ne, ni prišla, ves čas je bila v naših glavah, v nas je bila, le na glas je nismo izrekli, potem pa je nekdo rekel, kar tako mimogrede, da bi pa mogoče policija, mogoče bi jo zanimalo, policijo. Saj ne bi tako direktno, mogoče kakšen namig ne bi bil odveč. Da je to pravzaprav naša dolžnost, prijaviti sumljivo osebo. Če je res sumljiva oseba, no, saj mi res ne vemo, mi samo opazujemo, kdo smo mi, zato pa bi morala policija malo pogledati ja, to je pravi naslov.

Povabili so ga na razgovor. Nihče ni videl, če so prišli ponj, ali je šel sam, kakorkoli, povabili so ga na razgovor in vsi smo vedeli zato. Čakali kaj bo, ga bodo odpeljali, vklenili, zaprli, mu bodo naredili hišno preiskavo, prekopali vrt, pa da vidimo!

Nič se ni zgodilo. Ne takrat, ne naslednji dan, nobene akcije, nobenih siren, modrih luči, policije, preiskave, raziskave, nič se ni zgodilo. Zjutraj smo ga spet videli, kako stoji na pragu, gleda na cesto, ulico, proti hišam in nato odide nazaj. Opoldne smo ga spet videli, kako kosi travo, lepo enakomerno, počasi, sem in tja, mirno preudarjeno kot prej, kot od vedno. Zvečer smo ga videli, kako se ukvarja z vrtnicami, nič jim ni manjkalo, on pa se je ukvarjal z njimi vsem na očeh.

Da so se pogovorili z njim in da niso zaznali nič sumljivega, ne, hišna preiskava ne pride v poštev, ne tudi vrta mu ne bodo prekopali, še najmanj jih pa zanima vrt! In da naj pazimo naslednjič, krive ovadbe imajo posledice!

Ni nam bilo všeč, saj ne, da smo se počutili krive, kakor so nam namignili na policiji, da bi se morali počutiti, ne to ne, bili pa smo besni nanj. In se spet ni vedelo, kdo je dal pobudo, kdo je bil tisti, ki je

dal idejo, nihče je ni dal, ideja je bila že v ves čas v nas, samo na svetlo ji nismo pustili, nismo ji dali, da zadira v pravično dejanje, v akcijo, če policija ne zmore, bomo pa sami!

Noč nas je videla, kako smo se plazili iz hiš, proti njegovi, kako smo se po mačje dotikali sveže pokošene trave, kako smo se skrivali za grmi vrtnic, hibiskusa in hortenzij, noč nas je videla, temna noč se je čudila vsej tej vojski, ki se je pretihotapila na vrt in tam obstala pripravljena v napad. Če nas je presenetil velik rastlinjak, če nas je presenetila urejenost gredic in gred polnih zelenjave, skrbno posajene med potkami, če nas je presenetilo še kaj, si nismo dali časa za razmislek. Noč je bila kot veliko mamino krilo pod katerim so skrivnosti, ki so dovoljene samo tam. Noč nam je dala moč v roke, v noge, v pljuča, da so hropla ko smo kopali teptali, trgali, cefrali, noč nas je spremenila v otroke, v živali, noč je razkrila v nas ljudi.

Kdaj je na vrt prišel gospod Žal, nismo videli, najbrž je bil že dolgo tam, skoraj tako se nam je zazdelo, ko smo ga zagledali, da je teptal in mendral z nami, po gredicah, po cvetači in solati. Stoično je opazoval naše norenje, nič ni rekel, ni nas skušal ustaviti, ničesar povedati. Stal je, njegov obraz je zamrzila tema, zdel se je kot steber, steber zavedanja.

Tudi mi smo za hip zamrznili. Trenutek se je kasneje zdel nekaj imaginarnega, halogen, neotipljiv in neulovljiv predmet. Trenutek, nato pa smo zbežali, zbežali, kakor plašni zajci, ne, krivico jim delamo, zajcem, živali nimajo zlobe v sebi. Mi pa smo bili zlobni, bedni in še enkrat oboje!

Če smo si lahko v naslednjih dneh pogledali v oči? Ne nismo, svetloba dneva je bleščala resnico v kristalno kroglo, v njej smo se vrteli, kot groteskne praživali. Najraje bi se poskrili v kurnike, nismo jih imeli, zato smo sedeli v svojih dnevnih sobah, zagrinjali zavese, ugašali luči.

Če smo se lahko pogledali v ogledalo? Mogoče je komu uspelo prenesti pogled na lastno sramoto, ki je sevala iz zarosenih ogledal, naj smo se še tako umivali, nismo pregnali vonja po bučkah, solati, paradižniku, čebuli, po vsej pomendrani in uničeni zelenjavi in po lasnem strahu. Ja, postalo nas je strah. Ne samo soseda, gospoda Žala, strah nas je bilo policije, kajti policija je prišla, kakšna sramota, policija je prišla in spraševala po hišah, če je kdo kaj videl. Sosed da je prijavil vandalizem, ne, nikogar ni videl zato se obračajo po pomoč na nas sosede, če mogoče kdo od nas kaj ve, če je kdo slišal, videl kaj sumljivega.

Če nas je bilo prej sram in če nas je bilo potem strah, ni bilo to nič v primerjavi s tem skrajnim in dokončnim ponižanjem.

A vendar. Ne, nihče ni nič vedel, slišal ali videl. Ne, nihče, žal.

Čas resnično pomaga, iz neke perspektive in po kakšnem mesecu dveh, je pokazal prijaznejši obraz našim dejanjem, nismo se več izogibali drug drugega. Še vedno pa smo molili, da nam ne bi bilo treba srečati gospoda Žala. Kaj reči, kako se opravičiti, pojasniti, kako, kar niti sami nismo razumeli?

Svojih misli, svojih dejanj in kdo pravzaprav je začel s temi lažmi o njem? Kdo nam je natrosil strupa v izvir čiste vode, da smo okuženi, kot stekli psi planili na žrtev? Iskali smo krivca, besede so dobivale nov pomen, nov zven, jasen in glasen, zakaj je bil prej tih in neprepoznaven ni nihče vedel, a zdaj smo videli, spregledali, zdaj smo vedeli, da smo bili zavedeni. Da je nekdo zavestno širil laži o njem, mi pa smo verjeli, ker smo v sebi hranili napačnega volka. Takšna je menda narava človeka, od vedno ali od zdaj, saj je vseeno. Seveda, povsem logično in razumljivo, kakor to, da postane laž, če jo dolgo časa ponavljaš, resnica. Kakor je bila resnica tudi to, da je bila ženska na kavi res sošolka, ženska v avtomobilu je preizkušala nov avto pa ji je pomagal pri obvladovanju in kaj drugega je bilo pričakovati, kot da se je izginula iz sosednje ulice vrnila, sosed pa je imel pred nedavnim ločitveno obravnavo. In se je izkazalo tudi to, da je bil sosed tisti, ki je šel iz hotela z drugo žensko, gospod Žal

pa je sedel v restavracij, ja tako je bilo in če smo takrat narobe razumeli, to ni bila stvar pripovedovalca, to je bila stvar naše lastne percepcije. Želje, slišati kar želiš slišati, ne pa kar je dejansko povedano. Ja, zdaj je bilo vse drugače, preprosto, zdaj je bilo vse prav prepoznano.

Če smo razmišljali, da bi se mu opravičili, skušali popraviti škodo, tega nismo storili. Tako je bilo lažje. In če nas je potrlo ali se nam olajšalo, ko smo videli, da se gospod Žal seli, tega drug drugemu nismo priznali. Čakali smo, mogoče pa se bo kdo podal do ograje, čez trato, mogoče bo nekdo prvi, ki bo izrekel čudežno besedo opravičila. Potem bi tudi mi prestopili svoj prag, sami sebe, potem bi tudi mi stopili iz sence svojih jablan in hrušk in se podali v njegovo, vedno prijazno senco. A nihče ni bil prvi in zato tudi drugih ni bilo.

Gospod Žal se je odselil nekega dopoldneva. Ko smo se vrnili iz svojih odsotnosti, ga že ni bilo. Za njim je ostala prazna hiša našega olajšanja. Čez čas nam je bilo resnično bolje. Potem so se v hišo naselili novi prebivalci, niso se družili z nami, postavili so ograjo pred njo in prekopali vrt. Menda so našli nenavadno veliko majhnih kosti. Psi ali mačke so rekli, in da so dobro gnojilo.